

Συγκεντρώθηκαν 1300 περίπου πηλίνα αναθηματικά ειδώλια, άκέραια και θραύσματα, που καλύπτουν χρονολογικά όλες τις φάσεις λειτουργίας του Ιερού. Η μελέτη άποσκοπώντας στην ειδολογική, χρονολογική και έρμηνευτική εξέταση του σημαντικού αυτού υλικού, μεθοδεύεται σε τρία μέρη. Στο Α' πραγματοποιείται η παρουσίαση των αντικειμένων, υπό τύπον καταλόγου, με ιδιαίτερη έμφαση σε θέματα κατασκευής και διακόσμησης. Στο Β' αντιμετωπίζονται και συζητούνται προβλήματα μορφολογίας τυπολογίας και χρονολόγησης, εξέτάζονται οι περιπτώσεις εισαγωγών από γειτονικές περιοχές και διαγράφονται οι δυνατότητες επίσημανσης τοπικής παραγωγής. Τα μυκηναϊκά ειδώλια αντιπροσωπεύουν όλους τους κοινούς τύπους της ΥΕ ΙΙΙΑ-Β έποχής και ιδιαίτερα τα μεγάλα τροχήλατα ειδώλα ζώων και τα όμοιώματα αρμάτων. Μεγάλη ποικιλία μορφών και τύπων άπαντά στους άρχαίους, κλασικούς και έλληνιστικούς χρόνους. Στην άρχαία έποχή τα περισσότερα ειδώλια εισάγονται από τό Άργος, ενώ στην κλασική και έλληνιστική, διαπιστώνονται εισαγωγές σχεδόν εξίσου από τό Άργος και την Κόρινθο. Στο Γ' μέρος διατυπώνονται ιστορικά και θρησκευτικά συμπεράσματα με βάση την κατηγορία αυτή των αναθημάτων.

Ήλιος Γ. Μπεζεβέγκης (Τομέας Ψυχολογίας), *The Development of Constructive and Dramatic Play in Preschool Children* (= Ή εξέλιξη του Συμβολικού Παιχνιδιού και του Παιχνιδιού Κατασκευής σε παιδιά Προσχολικής ηλικίας).

* Πανεπιστήμιο της Πολιτείας της Νέας Ύερσεής (Rutgers).

Η έρευνα αυτή έγινε στην Άθήνα με 100 παιδιά προσχολικής ηλικίας (3 1/2 ως 5 1/2 ετών)· αντικείμενό της ήταν η εξέλιξη του συμβολικού - δραματικού παιχνιδιού καθώς και του παιχνιδιού κατασκευών (με κύβους) σε συνάρτηση με τη νοητική ηλικία του παιδιού, τη χρονολογική του ηλικία και τό φύλο του.

Τα μεγαλύτερα παιδιά (4 1/2 ως 5 1/2 ετών) αφιέρωναν περισσότερο χρόνο σε παιχνίδι σχετικό με τά άθύρματα που δόθηκαν (συμβολικά ή κατασκευής)· τό παιχνίδι τους ήταν πιό πλούσιο, σύνθετο και με περισσότερα θέματα· πραγματοποίησαν περισσότερες μεταλλαγές της πραγματικότητας σε φανταστικά θέματα και έδωσαν περισσότερες ένδειξεις σχεδιασμού επί των προτέρων στό παιχνίδι τους, άπ' ό,τι τά μικρότερα παιδιά (3 1/2 ως 4 1/2 ετών). Οι αντίστοιχες διαφορές στό παιχνίδι με τούς κύβους ήταν λιγότερο έντονες, έκτός του ότι τά μεγαλύτερα παιδιά «έχτιζαν» καλύτερα κτίσματα και πιό σύνθετα άπ' ό,τι τά μικρότερα παιδιά.

Όλες οι παραπάνω διαφορές ίσχυαν σε έντονότερο βαθμό, όταν η άνεξάρτητη μεταβλητή ήταν η Νοητική Ήλικία (NH): Τό παιχνίδι των παιδιών άνωτερης NH (άνεξάρτητα από τη χρονολογική τους ηλικία) ήταν από κάθε άποψη άνωτερο από τό παιχνίδι παιδιών κατώτερης NH. Βρέθηκε επίσης στατιστικά σημαντική συνάφεια ανάμεσα στη NH και μετρήσεως ποιοτικά ώριμου και σύνθετου παιχνιδιού.

Η μελέτη αυτή κατέληξε στά εξής συμπεράσματα: α) Τό συμβολικό παιχνίδι και τό παιχνίδι κατασκευών με κύβους έχουν παρόμοια εξέλιξη, που σημαίνει πως και τά δύο άντανακλούν τη συμβολική εξέλιξη του παιδιού· β) Η Νοητική ηλικία είναι καλύτερος δείκτης του εξέλικτικού επιπέδου του παιδιού άπ' ό,τι είναι η χρονολογική ηλικία.

Κ. Φιλοπούλου-Δεσύλλα (Τομέας Ίστορίας), *Ταξιδιώτες της Δύσεως, πηγή γιά την οικονομική ζωή της όθωμανικής αυτοκρατορίας στους χρόνους του Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπούς 1520-1566.*

Με την εργασία αυτή επιχειρείται νά δοθεί εικόνα της οικονομικής ζωής της

όθωμανικής αυτοκρατορίας στη συγκεκριμένη περίοδο, με πηγές κείμενα διαφόρων ταξιδιωτών της Δύσεως που επισκέφθηκαν την Τουρκία στο διάστημα αυτό, και να αποδειχθεί η αξιοπιστία των πηγών ως μνημείων για την ιστορική επιστήμη και η χρησιμότητά τους για τόν μελετητή της οικονομικής Ιστορίας. Η διασταύρωση των πληροφοριών που παρέχουν τα κείμενα αυτά με τα σχετικά στοιχεία αρχαιακών ή άλλων πηγών επιβεβαιώνουν την αξιοπιστία τους. Επί πλέον φέρνουν στο φως νέα στοιχεία, σχετικά με την εμφάνιση και χρονολόγηση θεσμών, για τούς οποίους τό αρχαιακό υλικό δίνει μεταγενέστερη χρονολογία, και παρέχουν στοιχεία τά όποία έρχονται σέ αντίθεση με τίς γνώμες σύγχρονων διακεκριμένων μελετητών της τουρκικής Ιστορίας επάνω σέ όρισμένα θέματα, π.χ. της εκμισθώσεως της εκμεταλλεύσεως των όρυχείων σέ ιδιώτες ήδη από τό 16ο αιώνα. Τέλος, δίνουν εικόνα της πραγματικής καταστάσεως που επικρατεί στή χώρα με την παροχή πληροφοριών για την καθημερινή ζωή, που δέν είναι δυνατό νά βρεθούν σέ άλλες πηγές, και πληροφοριών για την τήρηση και εφαρμογή ή μη των νόμων, βασικά από τούς διάφορους εκπροσώπους των άρχων, και τίς επιπτώσεις που έχει αυτή στήν οικονομική κατάσταση των ύπηκόων του σουλτάνου.

Φώτιος Άρ. Δημητρακόπουλος (Τομέας Νεοελληνικής Φιλολογίας),
Άρσένιος Έλασσόνος (1550-1626). Βίος και έργο. Συμβολή στή
μελέτη των μεταβυζαντινών λογίων της Ανατολής.

Ό Άρσένιος Έλασσόνος άνήκει στους μεταβυζαντινούς λογίους - Ιερωμένους που έζησαν και έδρασαν αποκλειστικά στήν Ανατολή. Από τό 1588 παρέμεινε και έζησε στή Μόσχα, εύνοούμενος των τσάρων της Ρωσίας και ούσιαστικά «μεσάζων» ύπέρ των συμπατριωτών του και των Έλλήνων που για διάφορους σκοπούς έφθαναν στή Μόσχα.

Πρωτοέγινε γνωστός στήν επιστήμη τό 1749, όταν εκδόθηκε τό ποίημά του «Κόποι και διατριβή», όπου περιέγραψε την ίδρυση του πατριαρχείου Μόσχας (1589). Οι γνώσεις μας συμπληρώθηκαν τό 1899, όταν ό Α. Dmitrievskij δημοσίευσε τά «Άπομνημονεύματα» του Άρσενίου, κείμενο που ανακάλυψε στο χρο Σουμελά 85.

Νέες ειδήσεις προστέθηκαν έκτοτε, οι όποιες παρουσιάζονται στή διατριβή μαζί με όσες ειδήσεις απέδωσε ή έρευνα του συγγραφέα στις μοναστηριακές βιβλιοθήκες των Μετεώρων, του Δουσίκου, στήν Έθνική Βιβλιοθήκη Άθηνών και στή Βιβλιοθήκη του Βρετανικού Μουσείου. Έτσι επιχειρείται ή ολοκληρωμένη εξέταση του Βίου και του έργου του Άρσενίου, εξέταση που ένδιαφέρει και για τίς πληροφορίες που παρέχει για την κατάσταση της παιδείας στον έλλαδικό χώρο στο 8' μισό του 16ου αι., την ελληνική παροικία του Άθωσ που ίδια χρόνια, τίς έλληνορωσικές πολιτισμικές σχέσεις γύρω στο 1600, και τη διαμόρφωση και εξέλιξη του γραμματειακού είδους των Άπομνημονευμάτων και της ποίησης με ιστορικά θέματα. Στο Μέρος Γ' της διατριβής εκδίδονται κείμενα του Άρσενίου και σχετικά με τον Άρσένιο.

Μαρία Θ. Άναστασοπούλου (Τμήμα Άγγλικών Σπουδών), Self-Reflexivity in Barth's and Beckett's Fiction (=Αυτοκατοπτρισμός στο έργο του Barth και του Beckett).

* Πανεπιστήμιο της Πολιτείας της Νέας Υόρκης

Έχοντας ύπόψη την έμφαση που έδωσαν οι φιλόσοφοι μετά τον Καρτέσιο στήν ανθρώπινη συνείδηση και οι φιλόσοφοι - γλωσσολόγοι μετά τον Νίτσε στή γλώσσα ως έρμηνευτές της πραγματικότητας, ή εργασία αυτή, εξέτάζει την επίδραση των θεωριών αυτών πάνω στο μεταπολεμικό μυθιστόρημα. Παρατηρεί την άλλαγή του ρόλου του μυθιστορήματος από ένα κατ' έξοχην μιμητικό γένος που άντικατοπτρίζει μιά κοινωνική